

בויל ורדפורד — קנדי, לינדסי וכל השאר

אידיאלים רבים המגולמים, כביכול, בשיטת הבחירות שם, או בצדק האבסולוטי שרבים רואים בבחירות אישיות בכלל. ואם-כי היעילות שבהגשת הנושא פוגמת לאפעס בעומק הדמויות, ההופכות שאבלונות סטנדרטיות של העולם הפוליטי, יש כאן מבט צונן של השיטות שבהן בוחר העולם את מנהיגיו, ויש כאן כמה הברקות אישיות של פיטר בויל ואלן גארפילד, כעורויו של מקיי, הראויות בהחלט לשבח.

הנויפלגה ונווענודיה

המועמד (בנייהודה, תל-אביב, ארצות-הברית) — קשה להבין מה הפחיד את בתי-הקולנוע בי ארץ, שסירבו להציג סרט זה במשך ארבע שנים. קל, לעומת זאת, להבין מה דירבן אותם להוציא לאור דווקא עתה: נושא הסרט הוא פוליטיקה ובחירות, וזו הרי אקטואליה בוערת בימים אלה.

הסרט, שנכתב על-ידי ג'רמי לרנר, מי שכתב בעבר נאומים למועמד הליברלי לנשיאות בארצות-הברית, יוג'ין מקארתי, עוקב אחר מסע-הבחירות של ביל מקיי (רוברט רדפורד), צעיר בעל הופעה סכסית וכאריזמטית (מישפחת קנדי, ג'ון לינדסי, צ'רלס פרסי או ג'ון טאני היו יכולים לשמש דגם נוח לדמות כזאת), למישרת סנטור.

הצעיר הוא בנו של פוליטיקאי ותיק, ערמומי ומנוסה, שיצא בינתיים לגימלאות, והמסמל כל מה ששנוא, עקרונית, על הבן. אבל מאחר שהמיפלגה מופלא אינה מאמנה בסיכוויו להצלחה, היא מבטיחה לו חופשי-דעות מוחלט ובכך משכנעת אותו להסכים למועמדות.

מכונת המיפלגה מנצלת את המועמד הבלתי-לתי, הנועז והאמיץ, והופכת אותו למועמד-המצליח במחיר חלק גדול מעצמאותו. לא בילי מקיי יזכה בבחירות, אלא מקיי נציג המיפלגה, וההבדל בין השניים גדול ביותר. המנגנון של מילחמת-הבחירות באמריקה מתואר בסרט זה בידענות המצביעה על ההיכרות האישית של עשוי עם הנושא. התיאור מחושב וחסר-גיבורים, ומטיל צל כבד על

הספיק לעשות סרט אחד באוסטרליה. שם עסק גם, בין השאר, ברעיית-צאן, במכירת פרחים מלאכותיים, במלצרות וב-עיתונאות. זאת, לאחר ילדות מלאה ועי-זעים שהחלה בלונדון, נמשכה בפאריס אצל אם אביו אחרי שהוריו התגרשו בהיותו בן שנתיים. עברה להודו כשי הסבתא נטלה אותו עימה לשם, והגיעה לנקודת-רגיעה כשפיטר הצעיר נשלח לי אוסטרליה, אל בעלה הקודם של הסבתא (שהיתה, אגב, דמות ביהמית שראשה מלא וגדוש בתורות מיסיות למיניהן).

מתחכם ושנין. ב-1949 זכה בתפ-קידו הראשון בסרט בריטי, ומאו היה לאחת הדמויות השגורות יותר בקולנוע האנגלי. במיבחר עצום של תפקידים בכל הסוגים, המתרחשים בכל מקום אפשרי בכל עולם (מבול ארגנטינה-אורוגוואי, בסרט המלחמה הימי הקרב על ריבר פלייט ועד לצילון במיצעד הפילים). הוא היה הכל — מרופא המתמסר להצלת ילדים בדרוכו של וינדום ועד לחבר-פרלמנט הי-מסתבך בפרשת-אהבים (אין אהבה לג'וני), ומבעל אטום שאינו טורח להבין את אשתו בנפתולי התאוה (שם עיברי אוילי ועד לאינטלקטואל מתחכם ושנון, הנידון על המוסכסואליות ממשפטי אוסקר ויילד. שני סרטים אחרונים אלה סיפקו לו שניים מתפקידיו הטובים ביותר, של-צידם היה מוכן להזכיר את סיפורו של ניריה. מרחק מן ההמון הסואן ויום ראשון הארוך.

הדיפון מג'מאיקה. אומנם, טען, "אני יכול לומר בכנות שלא עשיתי מעולם סרט רק בשביל הכסף, ואולי משום כך מצאתי עצמי פעמים רבות כלי-כך ללא פרוטה בכיס." אבל האמונה שנתן בסרטים הניבנה פירות בתדירות נמוכה כלי-כך עד שבסופו של דבר, לפני כמה שנים, החי-ליט פשוט לפרוש. שבע הרפתקות-אהבים

פלאמר ומקדואל — המילחמה איננה ספורט

נראים לעין. ומילחמת-העולם הראשונה, הנראית כיום כמילחמת-אבירים מימי-הביניים, מוצגת כאן בצורה פושרת מכדי לזעזע באמת, אחרי כל מהדורות החדשות ממילחמת ויאט-נאם. הביצוע, עם זאת, קורקטי, והנושא — לפחות בנקודה אחת — משכנע מאד: המלחמה הופכת צעירים בגוף לנכים ברוח, לפני שהיא קוטלת אותם לחלוטין על-מנת שצעירים עוד יותר יתפסו את מקומם.

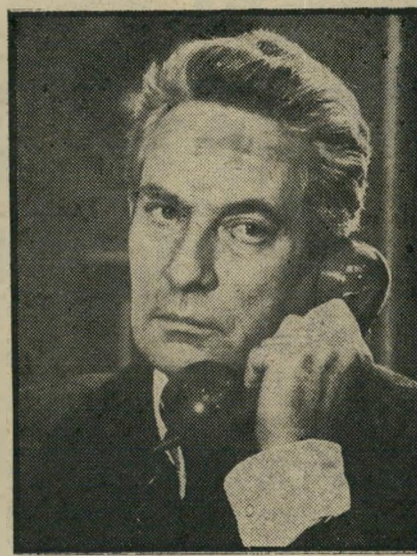
איך הופכים לנכים ברוח

יומנו של טייס קרבי (הוד, תל-אביב, אנגליה) — ההשראה לסרט זה באה ממחזה בשם סוף המשע, המחזה המילחמתי הראשון שזכה בהצלחה אחרי מילחמת-העולם הראשונה. אר.סי. שרף, שכתב אותו, ניסה אז להראות את הגיהנום שבמילחמה, אך לא הטיל דופי כלשהו בסיבות לעצם קיומה.

גירסתם של התסריטאי הווארד בייקר והבמאי ג'ק (שתי פנים למרגל) גולד, מתרחקת מן המקור במידה ניכרת. רא-שית, היא מוציאה את העלילה מן החפירות הבוציות של המחזה, ומעבירה אותה אל מרחבי השמיים, המעניקים לה יותר זוהר ותנועה ועוד: נעשה כאן ניסיון, מוצנע למדי, להביע ביקורת על מה שנחשב פעם כמעלה: התכונה הברי-טית של התייחסות למילחמה כאל אירוע ספורטיבי (הכרזה חגיגית ברוח זו מפיו של ג'ון גילגוד, המגולם מנהל בית-ספר יוקרתי, פותחת את הסרט, וכל המשך מראה, בדרך זו או אחרת, עד כמה המציאות אינה הולמת את התיאוריה).

צוות-שחקנים מרשים, הכולל בתפקידים הראשיים את מאלקולם מקדואל, פיטר פירט (התגלית החדשה של ה-תיאטרון הבריטי) וכריסטופר פלאמר, מצטיין כצוות המאייש בסיס-מתנדבים של חיל-האוויר הבריטי בהתהוותו, במילח-מת-העולם הראשונה, אס-כי מטוסי בלזה קשורים בחוטי-ברזל גונבים לא פעם את ההצגה מן השחקנים. העלאת העלילה לשחקים, מן החפירה העמוקות, פוגמת במידה ניכרת בריכוזיות הדרמטית של הסיפור, שתפריו

פינין ב'יום א' הארוך" מתפקידו הטובים ביותר

(הרומן שלו עם שירלי באסי התנפץ כשי בלשים ששלחה אשתו החוקית. תפסו את השניים במצב עדין). והוללות לילית (יחד עם טרוור הווארד וארול פלין, נחשב כחבר בשלישייה השתויה ביותר בלונדון, בשלב מסוים בחייו). הוא פרש לפני שנתיים לחווה שקנה בג'מאיקה יחד עם אשתו השלישית, אלתה (ילדת האי). וי החליט לגדל בנות.

הוא הורה להחזיר כל תסריט שנשלח אליו, והתמסר כולו לעבודת השדה, עד שקרא את רשת הטלוויזיה. מאחר שקווי-הטלפון בין ג'מאיקה לארצות-הברית, בי-יום שבו קרא את התסריט. היו מנותקים. נטל את כל מישפחתו. העלה אותה למטוס הראשון ונחת למחרת בלוס-אנג'לס. "פח-דתי שיציעו את התפקיד למישהו אחר" הסביר.

עתה סבורים הכל שלא היה בנמצא מי שיכול היה לעשות את המלאכה כמהו. זוהי המלחמה המלאה הראשונה שלו בי-סרט אמריקאי במאת האחוזים. מועמדותו לאוסקר בטוחה כבר, וכנראה יהיה זה אוסקר לאחר-מוות. הוא היה כה מאושר מן ההצלחה בסתינו חייו, עד שמכר את חווה בג'מאיקה ועבר לבית חדש, בי-שכונת-כוכבים הוליוודית. הוכחה שלפ-עמים מאוחר מכדי להצליח.

גולד וקייטון: המוסר הכפול

צוורים לכך, אלא שבהם אין כבר משום העוה). אבל למעשה הוא נזחר שלא לעבור את הקו האדום של... דוריס די.

הרבה נוי בלי נוי

נישואין על תנאי (אסתר, תל-אביב, ארצות-הברית) — זהו סרט המבושל בדיוק מופלא, לפי כל המתקונים הבדוקים של ההצלחה הקופתית: מצחיקון אופנתי בלבוש ובתיפאורות, נושא שאיכו לניין חתך רחב מאד של האוכלוסיה, נישואין שעלו על שירטון, כוכבים שרכשו לעצמם שם בשל הקלילות השובבה שלהם, כמו אליוט גולד ודיאן קייטון (שעבדה עם וודי אלן בסרטיו האחר-רוניים). בקיצור, מוצר לכל טעם ולכל עת.

הסיפור אינו מקורי ביותר: מיליונר שאינו יכול לשאת את המחשבה שגרשותו מתעסקת עם אחרים, משדל אותה להתנסות שוב באושר המישפחתי, במחיצתו. המחיצות, כמצופה במקרים כאלה, נאות מאד, לפי מיטב אדריכלות האופנה, ההתנסות גם היא אופנתית, וכוללת מדריכי-מין, קליניקות לשיחרור מעצורים נפשיים לקראת מין, שכנות שופעות מין — בקצרה, כל מיני ואריאציות על מין, שהדבר היחידי החסר בהן הוא... המין עצמו. כי בהתאם למוסר הכפול שהיה חביב על חוליווד מאזיזמתמיד, עושה הסרט רושם נועז ומתקדם ביותר בהשקפותיו (דיאלוגים מפולפלים